

Dr Robert A. Peterson, Duch Święty i zjednoczenie z Chrystusem, Sesja 15, Podstawy zjednoczenia z Chrystusem w Liście do Pawła, do Efezjan, do Filipian i do Kolosan

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson i jego nauka o Duchu Świętym i zjednoczeniu z Chrystusem. To jest sesja 15, Podstawy zjednoczenia z Chrystusem w liście Pawła, Efezjan, Filipian i Kolosan.

Kontynuujemy badanie zjednoczenia z Chrystusem w listach Pawła, zwracając się do Efezjan 2, wersety od 11 do 16.

Paweł pisze: Pamiętajcie więc, że wy, poganie w ciele, zwani nieobrzezaniem przez to, co nazywa się obrzezaniem, które jest dokonywane na ciele rękami, pamiętajcie, że byliście wówczas odłączeni od Chrystusa, odłączeni od społeczności Izraela i obcy przymierzom obietnicy, nie mający nadziei i bez Boga na świecie. Ale teraz w Chrystusie Jezusie wy, którzy niegdyś byliście daleko, staliście się bliscy przez krew Chrystusa. Albowiem On sam jest naszym pokojem, który uczynił nas oboje jednością i zburzył w ciele swoim rozdziałający mur wrogości, znosząc prawo przykazań wyrażone w nakazach, aby w sobie samym stworzyć jednego nowego człowieka na miejsce dwóch, czyniąc pokój i pojednać nas obu z Bogiem w jednym ciele przez krzyż, przez co zabijając wrogość.

Paweł podaje w tym tekście swój najbardziej rozbudowany opis potrzeby zjednoczenia z Chrystusem zagubionej osoby. Ta potrzeba jest podkreślona w przypadku niewierzących pogan. Paweł pisze, że w tym czasie byliście oddzieleni od Chrystusa, werset 12.

Potrzeba zjednoczenia z Chrystusem jest oddzieleniem od Niego. On posiada życie wieczne i przebaczenie. Dopóki jesteśmy od Niego oddzieleni, jesteśmy również oddzieleni od wszystkich Jego zbawczych korzyści.

Sytuacja jest zaostrzona w przypadku pogan, ponieważ oni również są wyobcowani ze wspólnoty Izraela i obcy przymierzom obietnicy, werset 12. W konsekwencji niewierzący poganie, jako przedstawiciele wszystkich wierzących, nie mają nadziei i są bez Boga na świecie, werset 12. Ale dzięki cudownej łasce Bożej, że kiedy czytelnicy Pawła byli w tak opłakanym położeniu, werset 13, ale teraz w Chrystusie Jezusie wy, którzy niegdyś byliście daleko, staliście się bliscy przez krew Chrystusa.

Nie jest trudno dostrzec niuans w Chrystusie Jezusie tutaj. Jest to miejsce i użyte metaforycznie, aby wskazać na sferę Chrystusa, która stoi w ostrym kontraście do sfery oddzielenia od Niego, tak żywo opisanej w wersecie 12. Ojciec przeniósł nas do domeny swego syna, w której zostaliśmy przybliżeni do Boga.

W rezultacie Żydzi i poganie cytują, że obaj mają dostęp w jednym duchu do drugiego, do Ojca, werset 18. Chrystus jest pojednawcą, twórcą pokoju, który jednoczy wierzących Żydów i pogan w jeden lud Boży. On czyni pokój przez swoją śmierć na krzyżu, znosząc w ten sposób prawo żydowskie, w pewnym sensie, które dzieliło Żydów od pogan, werset 14 i 15.

Jego celem było, cytuję, stworzenie w sobie jednego nowego człowieka w miejsce dwóch, czyniąc w ten sposób pokój, werset 15. Chrystus pojednawca jest również drugim Adamem, który przez swoją śmierć i zmartwychwstanie zapoczątkowuje nowe stworzenie. W ten sposób łączy poszczególnych wierzących ze sobą w zbawieniu, a także łączy ich ze wszystkimi innymi wierzącymi.

Chrystus tworzy w sobie, jak mówi język Pawła, jednego nowego człowieka w miejsce dwóch, Żyda i poganina. Campbell słusznie utrzymuje, że Paweł używa słów w sobie, w wersecie 15, aby wyrazić włączenie do Chrystusa. Rzeczywiście, to on ich połączył, cytuję, Żyda i poganina, łącząc ich obu ze sobą.

Campbell, ponownie, kolejne słowa potwierdzają tę interpretację, ponieważ Paweł naucza, że Chrystus pojednał, cytuję, obu z Bogiem w jednym ciele przez krzyż, werset 16. Bóg czyni pokój między Żydami i poganami, łącząc ich w jedno ciało Chrystusa, tworząc w ten sposób to, co nazywa nową ludzkością, co jest innym sposobem postrzegania ludu Bożego, kościoła. Efezjan 2, 18 do 22, ponieważ przez niego obaj, wierzący Żydzi i poganie, mamy dostęp w jednym duchu do Ojca.

A zatem nie jesteście już obcymi i przybyszami, ale jesteście współobywatelami świętych i domownikami Boga, zbudowani na fundamencie apostołów i proroków, gdzie kamieniem węgielnym jest sam Chrystus Jezus, w którym cała budowla, zespolona, rośnie w świętą świątynię w Panu. W nim i wy jesteście budowani razem na mieszkanie Boga przez Ducha. Zdumiewające, że Bóg udzielił zbawienia poganom.

Oni, wraz z wierzącymi Żydami, stanowią kościół. Żyd i poganin, cytuję, obaj mają dostęp w jednym duchu do Ojca, werset 18. Poganie nie są już wykluczeni z ludu Bożego.

Są obywatelami i członkami domu Bożego, werset 19. Tutaj, po raz czwarty, Paweł identyfikuje kościół jako świątynię duchową. Zobacz 1 Koryntian 3:16 i 17:1 Koryntian 6:16 do 20, 1 Koryntian 6:19 do 20, przepraszam, 2 Koryntian 6:16.

Jeszcze raz, 1 Koryntian 3:16 , 17, 1 Koryntian 6:19 i 20, 2 Koryntian 6:16. Oto czwarta wzmianka o tym w listach Pawła. W odniesieniu do historii odkupienia Chrystus jest kamieniem węgielnym, co sugeruje ideę włączenia do niego, jak w 1 Koryntian 3:11 i 16 i 17.

Apostołowie i prorocy Nowego Testamentu są fundamentem, a całość jest cytatem: świątynia święta w Panu, Efezjan 2:21. Ten fragment nie jest wyjątkiem od reguły, że obecność Boga sprawia, że budynek staje się świątynią, mieszkaniem, cytatem, dla Boga przez Ducha, werset 22. Tym razem Paweł wyraźnie wyjaśnia ideę włączenia do Chrystusa.

Czyni to na trzy sposoby. Oczywiście, gdy studiowaliśmy podstawy zjednoczenia z Chrystusem w starotestamentowych ewangeliach synoptycznych i dziełach, zobaczyliśmy jeden z trzech głównych tematów, obok identyfikacji, a trzecim było włączenie. Udział jest trzecim.

Dziękuję. Tak, to prawda — identyfikacja, włączenie, uczestnictwo.

Bóg utożsamia swój lud z sobą na mocy swojej obecności. Włącza ich do ludu Bożego jako wspólnoty, a oni uczestniczą z Bogiem, gdy wprowadza ich do swojej historii w Starym Testamencie. Te tematy są kontynuowane w Nowym Testamencie na mocy zjednoczenia z Chrystusem w Pawle, i tutaj wyraźnie znajdujemy ideę włączenia, która ma swoje korzenie w synoptykach i aktach Starego Testamentu.

Paweł mówi o inkorporacji na trzy sposoby. Mówi, że to Chrystus, cytuję, w którym budynek rośnie w świątynię. W nim jest budowany w miejscu zamieszkania Boga, numer dwa i trzeci, a ta święta świątynia jest w Panu.

Jeszcze raz. Chrystus jest tym, w którym budynek rośnie w świątynię. W nim jest budowany w miejscu zamieszkania Boga, a ta święta świątynia jest w Panu.

Tillman poprawnie stwierdza, że fraza in Lord odnosi się nie do Boga Ojca, ale do Pana Jezusa Chrystusa. Warto zauważyć, że wszystkie trzy użycia języka in Christ tutaj, in whom, in the Lord i in him, zgodnie z metaforą budynku, mówią o włączeniu do Chrystusa. Ponadto w tej świątyni odbywa się kult świętej trójcy.

Dla wierzących Żydów i pogan, przez niego, Chrystusa, budynek i świątynia mają dostęp w jednym duchu, Duchu Świętym, do Ojca, Boga Ojca, werset 18. A Bóg czyni tę świętą świątynię w Panu mieszkaniem Boga Ojca przez Ducha, werset 21 i 22. Campbell dodaje dwa ważne punkty.

Po pierwsze, metafora świątyni jest dynamiczna, ponieważ lud Boży jest budowany razem dla Jego mieszkania. A mieszając metafory, metafora jest organiczna,

ponieważ lud Boży wzrasta w świętą świątynię w Panu, 2:21 . Aby przekazać swoją wizję teologiczną, Paweł miesza metafory.

Przedstawia budynek jako rosnący w świątynię na naszych oczach. I ta dynamiczna akcja jest ciągła. Wierzący są stopniowo budowani razem przez Ducha.

Paweł dodaje ideę zamieszkiwania. Duch Święty pracuje nad budowaniem wierzących, zarówno Żydów, jak i pogan, „w mieszkaniu dla Boga przez Ducha”, werset 22. Choć Paweł zwykle przypisuje zamieszkiwanie Duchowi i pięć razy Chrystusowi, jest to jeden z zaledwie dwóch razy, kiedy przypisuje je Bogu Ojcu.

Bóg buduje świątynię jako mieszkanie dla Boga przez Ducha. Bóg Ojciec wyraźnie odróżnia się od Chrystusa i Ducha. Innym miejscem, nawiasem mówiąc, gdzie Pismo wyraźnie mówi, że Ojciec mieszka w nas, jest 2 Koryntian 6:16. Trójca mieszka w ludziach Boga indywidualnie i wspólnotowo.

Powiem to, co powiedziałem wcześniej. Gdyby Pismo nigdy nie mówiło, gdyby Pismo mówiło tylko, że Duch zamieszkuje w ludziach Boga, powiedziałbym to przede wszystkim, a następnie powiedziałbym, że Pismo nigdy tego nie mówi, ale ponieważ Bóg jest Trójcą, a osoby Trójcy są rozróżnialne, ale nierozłączne, chociaż Pismo nigdy tego nie mówi, musimy powiedzieć, że cała Trójca mieszka w nas, szczególnie Duch Święty. Ale Pismo to mówi.

Pięć lub sześć razy mówi się o Chrystusie, że mieszka w nas, a dwa razy jest to jeden z nich. Ojciec mieszka w ludzkiej formie. Możemy rozróżnić ogólną wszechobecność Boga i Jego szczególną obecność, a oczywiście szczególna obecność Ojca jest teraz w niebie, gdzie mieszka Bóg.

Szczególna obecność wcielonego Syna jest po prawicy Boga, a szczególna obecność Ducha, który jest rzeczywiście głównym poruszycielem w zamieszkiwaniu, jest w ludziach Boga indywidualnie i jest tutaj podkreślona zbiorowo. Efezjan 6:10-12 to wspaniały fragment o duchowej walce. Efezjan 6:10-12. Na koniec, Ojciec zamieszkuje w nas.

Paweł pisze: Bądźcie mocni w Panu i w potęgze mocy Jego. Przywdziejcie całą zbroję Bożą, abyście mogli stawić czoła zasadzkom diabła. Bo nie toczy my boju przeciw krwi i ciału, lecz przeciw zwierzchnościom, przeciw władzom, przeciw rządcom świata tej ciemności, przeciw duchowym siłom zła i przeciw złu na wyżynach niebieskich.

W tym tekście o duchowej walce Paweł nakazuje czytelnikom, aby, cytując, założyli całą zbroję Bożą w świetle faktu, że ich walka toczy się przeciwko, cytując, kosmicznym mocom nad obecną ciemnością. Wersety 11 i 12. Campbell zauważa, i dowiedziałem się z tego, że to mnie pouczyło; Campbell zauważa, że przypomina to

nie tylko rzymską broń wojсковą, jak jest powszechnie znana, ale także opisy Jahwe i jego Mesjasza w bitwie, jak można je znaleźć w Księdze Izajasza.

A jego wniosek zasługuje na zacytowanie. Cytując Constantine'a Campbella , *Paul and Union with Christ* , cytuję: Tak więc jedną z implikacji Efezjan 6:10-17 jest to, że wierzący mają założyć zbroję samego Pana, zbroję, którą sam Pan nosi w bitwie, co wywołuje poczucie jedności z Nim w kwestii walki duchowej. Biorąc pod uwagę, że ta jedność przenika całą perykopę, rozsądnym jest wnioskować, że Anchorio in the Lord, w 6:10, przekazuje jedność z Panem.

Tak więc, gdy apostoł nakazuje czytelnikom, aby byli mocni w Panu i w sile Jego mocy, w wersecie 10, ma na myśli, że mają być mocni dzięki ich zjednoczeniu z Chrystusem i Jego wielkiej sile. Ostatni fragment w Liście do Efezjan, Efezjan 6:21-22. Możesz pomyśleć, że to dziwny wybór, ale pokażę ci, dlaczego go wybrałem za chwilę. Abyście i wy wiedzieli, jak jestem i co robię, Tychik, umiłowany brat i wierny sługa w Panu, opowie wam wszystko.

Posłałem go do was właśnie w tym celu, abyście wiedzieli, jak się mamy, i aby on pokrzepił wasze serca. Jedność z Chrystusem tak przenika całą perykopę, a to myśl Pawła, że w połowie przypadków, zawiera odniesienia do jedności w początkowych i końcowych pozdrowieniach swoich listów, tak jak czyni to tutaj. Mówi kościołowi w Efezie, że wysłał do nich Tychika, aby poinformował ich o okolicznościach Pawła i ich pokrzepił.

Opisuje Tychika jako, cytuję, ukochanego brata i wiernego sługę w Panu, wersecie 21. W Panu funkcjonuje tutaj równie często u Pawła jako parafraza dla wierzących. Sens jest zatem taki, że Tychik jest wiernym chrześcijańskim sługą, ale zamiast powiedzieć chrześcijanin, mówi sługa w Panu.

Ma to takie samo znaczenie. Zjednoczenie z Chrystusem stało się tak powszechne, aby określić lud Boży. Powiem to jeszcze raz: najbardziej wszechstronnym sposobem, w jaki Nowy Testament określa zastosowanie zbawienia, Bóg faktycznie przynosi swoją łaskę, która została zaplanowana w wieczności przeszłej, a dzieło zostało wykonane w pierwszym wieku przez Jezusa, aby faktycznie przynieść tę łaskę, aby wpłynąć na ludzkie życie, aby je zbawić, aby przenieść je z ciemności do światła, ze śmierci do życia, jest zjednoczenie z Chrystusem.

Ponieważ będąc duchowo zjednoczeni z Nim, otrzymujemy wszystkie Jego zbawcze korzyści. Jesteśmy odrodzeni w Nim. Jesteśmy adoptowani w Nim, nawróceni w Nim, usprawiedliwieni w Nim.

Wytrwajmy w Nim. Wszystkie duchowe błogosławieństwa Boże są nam dane, jak mówi Efezjan 1, w Chrystusie Jezusie. Wszelkie duchowe błogosławieństwa w miejscach niebiańskich są dane kościołowi w Chrystusie Jezusie.

Filipian 3, jest wiele fragmentów w Filipianach, ale raz jeszcze , wybieram tylko kilka, aby pokazać szerokość i nieco głębię doktryny Pawła o zjednoczeniu z Chrystusem. Filipian 3:12, 13, 14. Aby zrobić to dobrze, muszę zacząć od wersetu 4. Wrogowie, Paweł ma dla nich mocne słowa, kalecy ciała, jak ich nazywa, złoczyńcy, psy, wow, Paweł jest całkiem gorący.

Pokładają ufność w ciele, w ludzkim rodowodzie i osiągnięciach. Nie ja, mówi Paweł, ja już tego nie robię. Chociaż ja sam, Filipian 3:4, mógłbym mieć powód do pokładania ufności w ciele, jeśli ktoś to robi.

Zostałem obrzezany ósmego dnia, aby zachować przymierze Abrahama. Jego rodzice byli wiernymi Żydami z ludu Izraela, jedyne go narodu przymierza na całym świecie. Jedynej etnicznej grupy przymierza plemienia Beniamina, jednego z dwóch wiernych plemion południowych, które nie odstąpiły od wiary w rozpadzie królestw po śmierci Salomona.

Hebrajczyk z Hebrajczyków. Żydzi powszechnie mówili po aramejsku po powrocie z niewoli babilońskiej, ale niektóre rodziny były wyjątkowe, a rodzina Pawła była jedną z nich. Jego matka prowadziła kosztowną kuchnię, a w domu mówili po hebrajsku.

Hebrajski syn hebrajskich rodziców. Jeśli chodzi o prawo, faryzeusz. Mamy negatywny pogląd na faryzeuszy, i słusznie, ponieważ Jezus potępia ich za bycie hipokrytami i tak dalej, a oni w dużej mierze odrzucają Go.

Ale zwykły Żyd miał wielki szacunek dla faryzeuszy. Byli oddanymi świeckimi, którzy modlili się, dawali i pościli więcej, niż wymagało prawo. A ludzie patrzyli na nich jak na bardzo duchowo oddanych Żydów.

Jeśli chodzi o gorliwość, Paweł mówi, że byłem prześladowcą kościoła. Jeśli chodzi o sprawiedliwość pod prawem, bez zarzutu. Byłem prześladowcą kościoła.

Nie oznacza to, że Paweł był naprawdę bez winy, ale w jego własnym mniemaniu jako faryzeusza, jako Hebrajczyka z Hebrajczyków, gorliwie przestrzegał prawa i nie był świadomy jego złamania aż do Rzymian 7. Bóg sprawił, że ożyło ono dla niego i zabiło go z jego własnej chciwości. Ale cokolwiek miałem jako zysk, Filipian 3:7, uznałem za stratę dla Chrystusa. On idzie dalej.

Zaiste, wszystko uważam za stratę ze względu na najwyższą wartość poznania Chrystusa Jezusa, mojego Pana. Dla niego poniosłem stratę wszystkiego i uważam to za śmieci. Skubalah , aby to przetłumaczyć, śmieci, jest eufemizmem.

Oznacza to gnój. Naszym zmartwieniem jest, abym mógł zyskać Chrystusa i znaleźć się w Nim. Te słowa.

Nie mając własnej sprawiedliwości, która pochodzi z zakonu, ale tę, która pochodzi z wiary w Chrystusa. Sprawiedliwość od Boga, która zależy od wiary, abym poznał Jego i moc Jego zmartwychwstania, i abym miał udział w Jego cierpieniach, stając się podobnym do Niego w Jego śmierci.

Że w jakikolwiek możliwy sposób mogę osiągnąć zmartwychwstanie z martwych. Paweł jest przyjęty przez Boga w Chrystusie. Ale stara się również żyć życiem chrześcijańskim.

Nie zabiega o Bożą akceptację. On już ją ma z łaski przez wiarę. Powinienem być czytać dalej.

Nie żebym już to osiągnął lub był już doskonały. Teraz jestem przy Filipianach 3:12. Ale dążę do tego, aby to uczynić swoim, ponieważ Chrystus Jezus uczynił mnie swoim.

Bracia, nie uważam, że uczyniłem to swoim. Ale jedno czynię, zapominając o tym, co za mną, i zdążając do tego, co przede mną, to dążę do celu, do nagrody powołania Bożego w górę w Chrystusie Jezusie. Trochę później w tych wykładach omówię wersety, które przeczytałem tuż wcześniej, o byciu znalezionym w Chrystusie i posiadaniu Bożej sprawiedliwości i tak dalej.

Ale na razie zajmę się tym, gdy będę omawiał język Chrystusa, ponieważ jest to jedno z sześciu miejsc w Piśmie Pawła, w którym Chrystus nie tylko pośrednio mówi o zjednoczeniu, jak wszystkie fragmenty, ale bezpośrednio mówi o zjednoczeniu z Chrystusem, a zatem o zjednoczeniu z Chrystusem w usprawiedliwieniu. Ale słowa, na których chciałem, abyśmy się natychmiast skupili, znajdują się w wersetach 12-14. Paweł jest przyjęty przez Boga w Chrystusie.

Ale on również stara się żyć życiem chrześcijańskim. Ciężko pracuje. Wysila się.

On się zмага. Kolosan 1, ostatni werset, on się trudzi. Ale szybko dodaje, że trudzi się według mocy Bożej, która działa w nim w tym tekście Kolosan 1.

Kolosan 1:29. Dlatego, przedstawiając każdego człowieka dojrzewającego w Chrystusie Jezusie, trudem się, trudem się, zmagając się z całą Jego energią, którą potężnie działa we mnie. Paweł nie zabiega o Bożą akceptację.

Nie próbuje być zbawiony przez swoje osiągnięcia. On już to ma z łaski przez wiarę. Ale zмага się ze swoimi grzechami, tęskniąc za zmartwychwstaniem swojego ciała.

Oto jak to wyraża. Cytat: Zmierzam ku celowi, ku nagrodzie powołania Bożego w górę w Chrystusie Jezusie, werset 14. W Chrystusie, Jezus jest najprawdopodobniej użyte przyczynowo.

Powołanie Pawła w górę jest w Chrystusie Jezusie, to znaczy, że względu na osobę i zbawcze dokonanie Chrystusa. Filipian 4:19 . Ponownie, to pokazuje pewną różnorodność w używaniu przez Pawła zjednoczenia z Chrystusem.

Paweł docenia Filipian, ponieważ pozwolił im się do niego przyczynić. To był wielki komplement. Oznacza to, że miał prawdziwe zaufanie do nich i ich własnej relacji z Panem, że nie wywoła to żadnej niezgody ani krytyki wśród nich.

Nie, że szukam daru, ale szukam owocu, który zwiększa twój kredyt. Filipian 4-18. Otrzymałem pełną zapłatę i więcej.

Jestem dobrze zaopatrzony, otrzymawszy od Epafrodyta dary, które posłaście, wonną ofiarę, ofiarę przyjemną i miłą Bogu. A Bóg mój zaspokoi każdą potrzebę waszą według bogactwa swego w chwale w Chrystusie Jezusie. Bogu i Ojcu naszemu chwala na wieki wieków.

Amen. Apostoł wyraża pewność, że Bóg zaspokoi potrzeby Filipian. Prawdopodobnie w Chrystusie Jezus kwalifikuje bogactwo w chwale i jest używany do oznaczania stowarzyszenia.

Bogactwa chwalebne Boga są tak ściśle powiązane z Chrystusem w umyśle Pawła, że łatwo łączy jedno z drugim. Mój Bóg zaspokoi każdą twoją potrzebę według bogactwa swego w chwale w Chrystusie Jezusie, związanym z Chrystusem Jezusem. Zauważamy, że Paweł nie przestrzega tutaj rzymskiego zwyczaju dawania i otrzymywania darów z I wieku.

W społeczeństwie rzymskim nie istniało pojęcie łaski. Dary były dawane i stanowiły obowiązek ze strony odbiorcy. Wiązały się z przysługą ze strony dawcy, ponieważ odbiorca był zobowiązany wobec dawcy.

Nie tak jest z Pawłem. On uznaje ich dar. Dziękuje za niego Bogu.

Dziękuje im za to. A w zamian daje im pewność, że Bóg zaspokoi ich potrzeby. On łamie konwenanse społeczne w imię łaski.

Chrześcijanie nie muszą tak żyć. Cała chrześcijańska ewangelia zrywa z konwenansami społecznymi. Bóg kocha grzeszników bezwarunkowo, a oni nawet nie mogą mu nic oddać, jeśli chcą.

To, co on twierdzi, jest naszym całym życiem, jak nauczał Kalwin tak skutecznie. Kolosan 1:13 i 14. Więc zaczynając od 11, Kolosan 1. Niech was wzmocni wszelka moc według jego chwalebnej mocy ku wszelkiej wytrwałości i cierpliwości z radością, dziękując Ojcu, który was uzdolnił do uczestnictwa w dziedzictwie świętych w światłości.

On wyzwolił nas z królestwa ciemności i przeniósł nas do królestwa swego umiłowanego syna, w którym mamy odkupienie, odpuszczenie grzechów. Paweł mówi o Bogu Ojcu, który zbawia wierzących z królestwa ciemności grzechu i sądu, co oznacza umieszczenie ich w innym królestwie, królestwie swego umiłowanego syna, werset 13. To przeniesienie królestwa jest kluczem do zrozumienia użycia in whom w wersecie 14.

Bóg wyzwolił nas z królestwa ciemności i przeniósł do królestwa swego umiłowanego syna, w którym mamy odkupienie, odpuszczenie grzechów. Jest to potoczne użycie miejscownika, które ma związek z lokalizacją lub umiejscowieniem, które jest używane w przenośni, aby mówić o królestwie lub domenie Chrystusa lub królestwie w królestwie umiłowanego syna Bożego. Chrześcijanie mają odkupienie i przebaczenie.

Oni faktycznie mają wszystkie błogosławieństwa Boga. Odkupienie i przebaczenie są tutaj wspomniane. Albo Kolosan 1:27 i 28.

Im, świętym Bożym, Bóg wybrał, aby dać poznać, jak wielkie jest wśród pogan bogactwo chwały tej tajemnicy, którą jest Chrystus w was, nadzieja chwały. Jego głosimy, Chrystusa w was, ostrzegając każdego i nauczając każdego z całą mądrością, aby każdego przedstawić dojrzałością w Chrystusie. Po to trudzę się, walcząc z całą Jego energią, którą potężnie działa we mnie.

Pisząc do pogan, Paweł opisuje tutaj w wielkich słowach zbawienie, które Bóg objawił świętym. Bogactwo chwały tej tajemnicy, werset 27. Tajemnica odnosi się do wielkiego dzieła Boga w Chrystusie, które zostało w pełni objawione dopiero, gdy Chrystus przyszedł i wylał ducha na kościół.

Mamy tendencję do pomijania słowa chwała, ponieważ trudno je zdefiniować. PT O'Brien koryguje tę praktykę. Cytując, apostoł chciał podkreślić, że ta cudowna tajemnica miała udział w chwale, charakterze samego Boga.

Przez bogactwo Paweł wskazuje na hojne obdarowanie go błogosławieństwami w Chrystusie. Komentarz P.T. O'Briena, *Kolosan i Filemon*. Czym jest ta wielka tajemnica? Paweł odpowiada w 27.

To Chrystus w was, nadzieja chwały, umiłowany syn Boży, w którym mamy odkupienie, odpuszczenie grzechów, który wykonuje swoje zbawcze dzieło poza

nami, gdy umiera w naszym miejscu i zmartwychwstaje trzeciego dnia. Co więcej, raczy żyć wewnątrz pogan, tych, którzy wcześniej byli poza ludem Bożym. W rzeczywistości Chrystus zamieszkuje we wszystkich wierzących, zarówno Żydach, jak i Chrześcijanach, Żydach i poganach.

W tej intymnej relacji jest źródłem naszej nadziei na przyszłe zbawienie. Jest nadzieją chwały. Jego obecność w nas zapewnia nam ostateczne uwielbienie.

To właśnie głoszenie tego Chrystusa z odpowiednim ostrzeżeniem i instrukcją jest podstawowym środkiem Boga, aby doprowadzić swój lud do dojrzałości. Celem Pawła jest przedstawienie każdego wierzącego, cytat, dojrzały w Chrystusie, bliski cytat. Słowo obecny ma tony sądowe w porównaniu do jego użycia w wersecie 22, a zatem chodzi o przedstawienie każdego jako dojrzałego w Chrystusie, to znaczy przed Chrystusem, sędzią i zbawicielem.

Więc znowu Campbell. Wierzący ciężko pracują, by żyć dla Boga, wersec 29, ale robią to tak, jak cytuje Paweł, z całą swoją energią, którą potężnie działa w środku. Paweł mówi ja, powiedzielibyśmy my, wersec 29.

To znaczy, że zamieszkujący Chrystus daje moc swojemu ludowi, aby trudził się dla Niego i Jego królestwa. Kolosan 2:9 i 10. Uważajcie, aby was kto nie wziął w niewolę przez filozofię i puste oszustwo według podania ludzkiego, według żywiołów świata, a nie według Chrystusa.

Bo w nim mieszka cała pełnia boskości cielesnie, a wy zostaliście napełnieni w nim, który jest głową wszelkiej władzy i zwierzchności. Paweł ma bardzo wysoką chrystologię. Te wersety, Kolosan 2, 9 i 10, tworzą kluczową jednostkę, która pomaga nam zrozumieć zjednoczenie z Chrystusem.

Pierwszy mówi o zjednoczeniu Chrystusa z Bogiem. Drugi o naszym zjednoczeniu z Chrystusem. W Chrystusie cała pełnia bóstwa mieszka cielesnie.

To jest zjednoczenie Chrystusa z Bogiem. Zostałeś wypełniony w Nim, wypełniony w Nim, który jest głową wszelkiej władzy i autorytetu. To jest zjednoczenie Boga z nami.

Campbell wyciąga teologiczne implikacje korelacji między zjednoczeniem Boga z jego synem a naszym zjednoczeniem z tym samym synem jako przebaczonymi grzesznikami. Cytuję, lepiej rozumieć w nim wyrażanie zjednoczenia z Chrystusem. To jedno z tych pół tuzina miejsc.

Powtórzę to. Język zjednoczenia z Chrystusem zawsze zakłada relację między Chrystusem a wierzącymi, ale często z innym niuansem. Ciągłe widzimy lokalizacyjne znaczenie domeny, agencji, instrumentu itd.

Ale w pół tuzina miejsc, jego niuansiem jest zjednoczenie z Chrystusem. To jest jedno z tych sześciu. Lepiej rozumieć w nim jako wyrażające zjednoczenie z Chrystusem.

Wierzący są napełnieni z powodu ich jedności w Nim. Siła tego czytania wynika z wersetów po obu stronach wersetu 10. Werset 2-9 mówi o pełni Boga mieszkającego w Chrystusie cieleśnie.

Nie oznacza to, że ciało Chrystusa jest wypełnione Bogiem, ale że poprzez zjednoczenie z Bogiem, Chrystus uczestniczy w pełni bóstwa Boga. Po drugie, 2:11 mówi o byciu obrzezanym w obrzezaniu Chrystusa. 2:12 odnosi się do bycia pogrzebanym z Chrystusem w Jego chrzcie i wskrzeszonym z Nim.

2:13 mówi o byciu ożywionym z Nim. Te trzy wersety zawierają zatem kilka odniesień do rzeczywistości, które wierzący dzielą z Chrystusem poprzez ich zjednoczenie i uczestnictwo z Nim. Biorąc pod uwagę, że kontekst tak mocno zaleca zjednoczenie z Chrystusem, w Nim w 2-10 jest również najlepiej rozumiany w ten sposób.

FF Bruce w swoim komentarzu do Kolosan, Filemona i Efezjan jest zwięzły. Cytat: Chrześcijanie, poprzez zjednoczenie z nim, uczestniczą w jego życiu. Jeśli pełnia boskości mieszkała w nim, jego pełnia została im udzielona.

A w argumencie Kolosan, kościół w Kolosan nie potrzebuje specjalnego domniemanego objawienia od Boga, które oferowała herezja Kolosan, ani specjalnych ceremonii poza chrztem w Wieczerzy Pańskiej, którą ustanowił Chrystus. Nie. Mając Chrystusa, są kompletni, są cali, mają wszystko, czego potrzebują w Nim, ponieważ cała pełnia bóstwa mieszka w Nim cieleśnie i On uczynił ich kompletnymi w sobie.

On napełnił ich sobą, a tym samym zbawieniem. Kolosan 3:1-4 jest również pouczający w tym względzie, pamiętając, że 2:20 mówi o zjednoczeniu z Chrystusem w Jego śmierci. Jeśli z Chrystusem, Kolosan 2:20, umarliście dla żywiołów świata, dlaczego, jakbyście nadal żyli w świecie, poddajecie się jego przepisom? 3:1, jeśli więc powstaliście z Chrystusem, szukajcie tego, co w górze, gdzie Chrystus zasiada po prawicy Boga.

Myślcie o tym, co w górze, nie o tym, co na ziemi. Umarliście bowiem, a życie wasze jest ukryte z Chrystusem w Bogu. Gdy Chrystus, który jest waszym życiem, się ukaże, wtedy i wy ukażecie się z nim w chwale.

Paweł wypowiadał się przeciwko programowi fałszywych nauczycieli i ich ascetycznym wymaganiom. Nauczali oni między innymi, że surowe traktowanie ludzkiego ciała jest konieczne, aby zadowolić Boga. Tutaj Paweł powtarza tę wiadomość, cytując: nie myślcie o rzeczach, które są na ziemi.

3:2, ale jego uwaga jest gdzie indziej. Pozytywnie, wskazuje czytelnikom zupełnie inny kierunek. W górę, dwa razy, nakazuje.

Szukajcie tego, co w górze. Skupcie wasze myśli na tym, co w górze, 1:2. Dlaczego? Ponieważ w górze jest miejsce, gdzie Chrystus zasiada po prawicy Boga.

Antidotum na zgubne nauki fałszywych nauczycieli jest Chrystus, 2:8-15. Antidotum na daremny ascetyzm fałszywych nauk jest Chrystus, 16-23. Zrobię to jeszcze raz, ponieważ Paweł stosuje Chrystusa jako antidotum na truciznę, zarówno intelektualną, jak i praktyczną.

Antidotum na fałszywe nauczanie, Chrystus, Kolosan 2:8-15. Antidotum na fałszywą etykę, ascetyzm, Chrystus, 2, 16-23. Nic więc dziwnego, że Apostoł wskazuje chrześcijanom z Kolosów miejsce, gdzie jest Chrystus.

Konkretnie, Paweł podkreśla w swojej historii naszą jedność z Chrystusem jako motywację do szukania Go. Kiedy mówi swoim czytelnikom, umarliście, 3:3, z pewnością ma na myśli, że umarli z Chrystusem, skoro powiedział to w 2-20. Wspomina konkretnie o jedności z Chrystusem w Jego zmartwychwstaniu.

Ze względu na zjednoczenie czytelników z Chrystusem w Jego śmierci i zmartwychwstaniu, Paweł mówi, że wasze życie jest ukryte z Chrystusem w Bogu, werset 3. Wbrew ascetycznej doktrynie fałszywych nauczycieli, czytelnicy Pawła mają dążyć do Chrystusa w swoim życiu, Chrystusa, który jest na górze. Czy to oznacza, że mają pogardzać swoim ziemskim życiem? Raczej nie, w pozostałej części rozdziału 3 Apostoł udziela instrukcji dotyczących relacji między sobą w kościele i z rodzinami w domu. To jest ziemska nauka, jeśli chcesz, ale nie obejmuje ona zaprzeczenia cielesnym żądom jako środka duchowości.

Pamiętaj, Paweł mówi, że twoje życie jest ukryte z Chrystusem w Bogu, werset 3. Zamiast tego, polega na skupieniu się na Chrystusie w niebie i czerpaniu siły ze zjednoczenia z Chrystusem do codziennego życia na ziemi. Co zadziwiające, Paweł jeszcze bardziej poszerza nasz udział w narracji Chrystusa. Umarliśmy z Nim, zostaliśmy z Nim pochowani, z Nim powstaliśmy, wstąpiliśmy z Nim i zasiedliśmy z Nim w niebie.

I w pewnym sensie, nawet przychodzimy z nim ponownie. To właśnie ma na myśli Paweł, gdy pisze, cytuję, gdy Chrystus, który jest waszym życiem, się ukaże, wtedy i wy ukażecie się z nim w chwale, wyraźnie, gdy Chrystus się ukaże jako odniesienie do drugiego przyjścia.

Fakt, że pojawimy się z nim w chwale, odnosi się do naszego drugiego przyjścia, jeśli tak można powiedzieć. Musimy dokładnie zdefiniować, w jakim sensie mamy drugie

przyjście, a w jakim nie. Oczywiście, nasze drugie przyjście, jeśli tak można powiedzieć, jest w zjednoczeniu z Chrystusem.

Douglas Mu w swoim wspaniałym komentarzu do Kolosan, który stał się moim ulubionym, przychodzi nam z pomocą. Cytat: gdy pojawi się w chwale w czasie swego powrotu, wierzący pojawią się razem z nim. Nasza identyfikacja z Chrystusem, teraz rzeczywista, ale ukryta, pewnego dnia się objawi.

Ponieważ Chrystus jest teraz w nas, mamy nadzieję chwały, Kolosan 1:27. I to ta sama jedność wyrażona w przeciwnym kierunku, my w Chrystusie, przyniesie nadzieję do jej pewnego spełnienia, bliski cytat. Nasza jedność z Chrystusem jest tak wszechstronna, że Paweł naucza, że w pewnym sensie przyjdziemy z Nim ponownie.

Dopiero przy jego powrocie zostanie ujawniona nasza prawdziwa duchowa tożsamość. Teraz, gdy tylko zbliżamy się do prawdziwych osób, będziemy w chwale. I będziemy w chwale i świętości w zmartwychwstaniu.

Choć mało znany, Paweł mówi o tej samej prawdzie w Rzymian 8:18 i 19. Cytat, Uważam, że cierpienia obecnego czasu nie są warte porównania z chwałą, która ma się w nas objawić. Bo stworzenie z utęsknieniem oczekuje objawienia, słowo kluczowe synów Bożych, blisko cytatu.

Słowo tłumaczone jako objawienie to apokalipsa, a bardziej dosłownie objawienie. Słowo to jest zawarte w tytule ostatniej księgi Pisma Świętego, Objawienia Jana, i często odnosi się do powrotu Chrystusa Jezusa. A w Rzymianach 8, 19 odnosi się do naszego powrotu, jeśli tak można powiedzieć.

Stworzenie z gorliwym pragnieniem czeka na objawienie synów Bożych. Jak to możliwe, że otrzymamy objawienie? Odpowiedź brzmi, oczywiście, z powodu zjednoczenia z Chrystusem. Jan mówi o tej samej rzeczywistości innymi słowami.

Cytuj, umiłowani, jesteśmy teraz dziećmi Boga, a to, czym będziemy, jeszcze się nie objawiło, ale wiemy, że gdy się objawi, będziemy do Niego podobni, ponieważ ujrzymy Go takim, jakim jest. 1 Jana 3, 2. Podsumowując, czytelnicy Pawła, życie i przyszłość są tak związani z synem Bożym, że dzięki zjednoczeniu z nim Paweł mógł mówić o Chrystusie, cytuję, który jest twoim życiem, dla, dla, Kolosan. W kontekście, sprzeciwia się twierdzeniom fałszywych nauczycieli, że chrześcijanom w Kolosach czegoś brakuje.

Wręcz przeciwnie, apostoł nalega, że mają wszystko, czego potrzebują w jedności z Chrystusem i są w ten sposób bezpieczni. Rzeczywiście, teraz ich życie jest ukryte z Chrystusem w Bogu, werset 3. O'Brien wyraża ich i naszą radosną perspektywę. My również podzielimy jego życie.

My również, którzy dzielimy jego życie, będziemy dzielić jego chwalebne objawienie”.

Będziemy kontynuować naszą podróż przez teksty Pawła na temat zjednoczenia z Chrystusem. Tak naprawdę, zakończymy je w naszym następnym wykładzie, a następnie przejdziemy do idei Pawła odnoszących się do tego samego.

To jest dr Robert Peterson i jego nauczanie o Duchu Świętym i zjednoczeniu z Chrystusem. To jest sesja 15, Fundamenty zjednoczenia z Chrystusem w Liście do Pawła, Efezjan, Filipian i Kolosan.